

KỂ VỀ MỘT TRẢI NGHIỆM THÚ VỊ TRẢI NGHIỆM ĐỂ SÁNG TẠO

An-đéc-xen sinh ra trong một gia đình thợ giày ở Đan Mạch. Khi An-đéc-xen còn nhỏ, cha thường đưa cậu tới đồng cỏ chơi. Cha làm cho cậu chiếc kính có thể nhìn ra xa. Thế là cậu thấy được chim chóc trên trời, thiên nga trong hồ nước, dãy núi cuối làng,... Quan sát mỗi sự vật, cậu lại liên tưởng đến một câu chuyện kì diệu, rồi kể cho cha nghe.

Lên năm tuổi, An-đéc-xen được cha làm cho mấy con rối gỗ. An-đéc-xen vui sướng cho chúng di chuyển, lắc lư cái đầu và trò chuyện cùng nhau. Cha An-đéc-xen thấy vậy liền dựng một cái sân khấu ngoài sân. Cậu bé may quần áo cho rối gỗ, đưa rối lên biểu diễn. Tối nọ, An-đéc-xen đứng trên sân khấu, ca hát và đọc thơ. Đột nhiên, có ngôi sao chổi vụt qua bầu trời. Xúc động bởi hiện tượng độc đáo ấy, cậu viết câu chuyện Sao chổi.

Những ngày lên Cô-pen-ha-ghen kiếm việc làm, An-đéc-xen luôn say mê sáng tác. Cuốn sách đầu tiên của ông đã được xuất bản. Đọc cuốn sách, Quốc vương Đan Mạch rất thích thú, cho gọi An-đéc-xen đến và hỏi ông có tâm nguyện gì. Ông nói rằng mình muốn đến nhiều nơi để trải nghiệm cuộc sống. Quốc vương bèn tặng ông một số tiền để giúp ông thỏa nguyện.

Trong những ngày chu du khắp các nước, An-đéc-xen quen biết nhiều người thuộc các tầng lớp khác nhau. Ông bất bình trước những kẻ coi thường dân nghèo. Ông thương cảm với bao thân phận bé nhỏ, thiếu may mắn. Ông trân trọng những tâm hồn trong sáng, cao thượng. Bằng những trải nghiệm phong phú và một trái tim nhân hậu, ông đã cho ra đời một loạt tác phẩm: Vịt con xấu xí, Cô bé bán diêm, Nàng tiên cá, Chú lính chì dũng cảm,... Đây là những câu chuyện đã làm xúc động hàng triệu trẻ em trên thế giới.

(Phan Thế Quân tổng hợp)

KỂ VỀ MỘT TRẢI NGHIỆM THÚ VỊ

Ngôi sao sân cỏ

Tôi được bạn bè khu phố công nhận là cầu thủ xuất sắc. Thế mà đợt mãi tôi mới có dịp ra mắt “giới hâm mộ bóng đá trường nhà” trong trận đấu với lớp 5C sáng nay. Trận đấu gay cấn từ những phút đầu. Mạnh lẫn xả cướp bóng rồi chuyền cho tôi dần xuống vòng cấm địa. Hậu vệ lớp C xô lên chặn. Mạnh và Chiến đã lên kịp. Nhưng tôi vẫn cố hất bóng qua hậu vệ lớp C vì không muốn nhường ai cơ hội ghi bàn. Chậm rồi, thủ môn đã lao lên bắt bóng. Cả sân vỗ oà vì tiếc.

Sốt ruột lắm nhưng đến giữa hiệp tôi mới ghi bàn. Tiếng vỗ tay dội lên, tôi sung sướng chạy như một ngôi sao sân cỏ. Từ lúc đó, lớp C kèm tôi như hình với bóng. Tôi dắt bóng một quãng là mất, lại chẳng chuyền cho ai, lớp C được thể tấn công và ghi liền hai bàn.

Giữa hai hiệp, chúng tôi hội ý. Mạnh thở hồng hộc:

– Tại Việt cứ một mình ôm bóng, tụi nó phá mất.

Vĩnh đánh mặt:

– Hiệp sau đừng ích kỉ thế.

Tôi hầm hầm:

– Tớ không đá nữa, xem các cậu làm được gì. Không ai đáp lại, chỉ lặng lẽ dẫn ra cho tôi đi.

Tôi ngồi khuất một góc xem hiệp hai. Có một tích tắc Vĩnh chậm nhịp, không kịp chuyền cho Chiến làm lỡ cơ hội ghi bàn. Tôi làu bàu: “Giữ bo bo thể làm gì chẳng lỗ.”. Nói xong, bất giác tôi nóng bừng mặt.

Lớp tôi càng đá càng hay. Bộ ba Long, Chiến, Mạnh chuyền bóng rất ăn ý. Hậu vệ lớp C không sao chặn nổi đường bóng ấy. Rồi Mạnh ung dung đội đầu, tạt bóng gọn vào lưới. Cả sân vỗ tay vang dội. Bàn thắng đẹp quá! Nếu tôi là một trong ba đứa, bàn thắng có đẹp thế không? Tôi bần thần nghĩ, không biết Vĩnh chạy đến: “Vào đi Việt, Chiến đau chân.”. Tôi ngần

ra giấy lát rồi tức tốc chạy theo Vĩnh, cứ như vừa đón được một đường bóng đồng đội chuyển đến cho tôi.

(Theo Lê Khắc Hoan)

KỂ VỀ MỘT TRẢI NGHIỆM THÚ VỊ KÌ DIỆU RỪNG XANH

Loanh quanh trong rừng, chúng tôi đi vào một lối đầy nấm dại, một thành phố lúp xúp dưới bóng cây thưa. Những chiếc nấm to bằng cái ấm tích, màu sắc sỡ rực lên. Mỗi chiếc nấm là một lâu đài kiến trúc tân kì. Tôi có cảm giác mình là một người khổng lồ đi lạc vào kinh đô của vương quốc những người tí hon. Đèn đài, miếu mạo, cung điện của họ lúp xúp dưới chân.

Nắng trưa đã rọi xuống đỉnh đầu mà rừng sâu vẫn ẩm lạnh, ánh nắng lọt qua lá trong xanh. Chúng tôi đi đến đâu, rừng rào rào chuyển động đến đấy. Những con vượn bạc má ôm con gọn ghẽ chuyền nhanh như tia chớp. Những con chồn sóc với chùm lông đuôi to đẹp vút qua không kịp đưa mắt nhìn theo.

Sau một hồi len lách mãi miết, rẽ bụi rậm, chúng tôi nhìn thấy một bãi cây khộp. Rừng khộp hiện ra trước mắt chúng tôi, lá úa vàng như cảnh mùa thu. Tôi dụi mắt. Những sắc vàng động đậy. Mấy con mang vàng hệt như màu lá khộp đang ăn cỏ non. Những chiếc chân vàng đang giẫm trên thảm lá vàng và sắc nắng cũng rực vàng trên lưng nó. Chỉ có mấy vạt cỏ xanh biếc là rực lên giữa cái gang sơn vàng rọi.

Tôi có cảm giác mình lạc vào một thế giới thần bí.

Theo Nguyễn Phan Hách

NÓI VỀ MỘT GIÁC MƠ HOẶC MỘT ƯỚC MƠ ĐẸP LỜI ƯỚC DƯỚI TRĂNG

Quê ngoại tôi có một phong tục đáng yêu: Vào đêm rằm tháng Giêng, tất cả các cô gái trong làng tròn mười lăm tuổi đều được đến Hồ Hàm Nguyệt, một hồ nước đẹp và rộng nằm trong khuôn viên chùa làng để rửa mặt bằng nước hồ và nói lên điều nguyện ước của đời mình dưới ánh trăng. Người xưa truyền lại rằng hầu hết lời nguyện ước của các cô gái, sau này đều ứng nghiệm.

Năm nay, chị gái tôi đi học ở xa cũng tròn tuổi trăng rằm. Trước rằm tháng Giêng vài ngày, bà đã cho gọi chị về để hưởng tục lệ linh thiêng này. Đêm thiêng liêng ấy, chị tôi đi rồi, tôi tò mò theo chị để xem. Ra đến cổng, tôi gặp chị Ngân. Chị Ngân trạc tuổi như chị tôi. Chị bị mù từ nhỏ nhưng đẹp người đẹp nét. Trông thấy chị lần bước ra đường, tôi hiểu chị cũng đi ra hồ như chúng bạn cùng trang lứa. Thương chị, tôi đến bên, dắt chị đi.

Trên đường đi, tôi hỏi chị:

- Chị Ngân ơi, lát nữa chị định ước điều gì? Chị có thể cho em biết được không?

Chị Ngân không trả lời tôi. Chị lặng lẽ nghĩ ngợi điều gì đó. Chắc chị cũng sẽ ước như bao cô gái khác: ước sao cho có một cuộc sống gia đình hạnh phúc.

Chị em tôi ra tới hồ, dù có khá nhiều cô gái cùng tới đây nhưng không khí nơi này vẫn tĩnh mịch và chứa đầy vẻ thiêng liêng. Tôi đưa chị Ngân đến mép hồ. Chị quỳ xuống. Rồi từ từ đưa hai lòng bàn tay xuống mặt hồ “vốc” làn nước đầm ánh trăng áp lên mặt. Ánh trăng lung linh hôn lên má, chảy lên tóc chị. Sau đó, chị chắp hai tay trước ngực, nén xúc động nói khẽ lời cầu nguyện linh thiêng của đời mình:

- Con ước gì... mẹ chị Yên.. bác hàng xóm bên nhà con được khỏi bệnh.

Nói xong, chị từ từ đứng dậy, gương mặt rạng rỡ hạnh phúc.

Tôi nhìn chị ngỡ ngàng: “Cả đời người chỉ được ước một lần, sao chị lại dành điều ước tốt lành cho bác hàng xóm?”

Tôi đưa chị Ngân về trong lặng lẽ và phân vân. Gần đến nhà, chị Ngân siết chặt tay tôi, nói:

- Em ạ, nhà chị Yên xóm mình nghèo nhất làng. Năm ngoái, chị Yên tròn mười lăm tuổi. Đêm rằm tháng Giêng, mẹ chị ấy đổ bệnh nặng, chị ấy phải chăm sóc mẹ suốt đêm. Khi trăng lặn, biết mình không còn cơ hội nói điều ước thiêng liêng, chị ấy đã khóc như mưa. Nay mẹ chị ấy vẫn bệnh, chị ước thay cho chị Yên. Chị mò côi mẹ nên chị hiểu nỗi bất hạnh khi không còn mẹ.

Tôi đã hiểu ra rồi. Chị Ngân ơi, khi nào em mười lăm tuổi, em sẽ...

Theo Phạm Thị Kim Nhung

NÓI VỀ MỘT GIÁC MƠ HOẶC MỘT ƯỚC MƠ ĐẸP ƯỚC MƠ CỦA EM

Em ước mơ lớn lên được trở thành một cơ trưởng tài giỏi, được bay lượn trên bầu trời như những chú chim và được điều khiển những chiếc máy bay khổng lồ, Đưa mọi Người đến những chân trời mới.

Thuở nhỏ, em rất thích xem những bộ phim về máy bay có những chú phi công mặc bộ đồng phục với cầu vai sáng lấp lánh. Trước khi mỗi chuyến bay cất cánh, chú lại cùng mọi người kiểm tra các thiết bị trong khoang lái, động tác nào cũng nhanh nhẹn, thoăn thoắt rất chuyên nghiệp.

Tuy vóc dáng nhỏ bé hơn gấp hàng trăm lần trước máy bay khổng lồ, nhưng chú phi công lại điều khiển được “con chim sắt” ấy, đưa biết bao nhiêu hành khách, bao nhiêu chuyến hàng cập bến an toàn. Khi máy bay gặp sự cố, các chú phi công đều hết sức bình tĩnh, trấn an khách hàng và xử lý một cách nhanh chóng, gọn gàng.

Mẹ em nói, nghề phi công là nghề nguy hiểm, vất vả, phải suốt ngày bay lượn trên bầu trời. Phải là những người có sức khỏe tốt và học vấn cao thì mới có thể đảm nhận trọng trách to lớn ấy.

Em cảm thấy rất ngưỡng mộ những chú phi công, em ước mơ sau này trở thành một phi công tài giỏi.

Văn bản: Hành tinh kì lạ

Khi tàu vượt qua hành lang lửa trên hành trình thám hiểm không gian, phía trước tàu bỗng xuất hiện những tia sáng nhấp nháy. Các kim đồng hồ ở buồng lái rối loạn, rồi không nhúc nhích nữa. Tàu buộc phải đáp xuống hành tinh gần nhất.

Cửa tàu hé mở, hai người ăn mặc như sĩ quan bước vào. Họ kiểm tra chúng tôi và vật dụng mang theo. Chấn-bai huých tôi, nói nhỏ:

– Người máy.

Tôi giật mình nhưng chưa nhận ra họ có gì khác thường. Khi họ đưa chúng tôi vào thành phố, tôi quan sát những người xung quanh mới nhận ra sự khác biệt. Da của họ có nhiều màu: hồng, ánh xanh, vàng nghệ hoặc tím,... Vài người kéo cao tay áo, để lộ những cánh tay bằng thép.

– Chắc họ chỉ quen “dời non, lấp biển” – Chấn-bai cười.

Cậu chăm chú nghe máy dịch tự động, lẩm bẩm:

– Mỗi ngày mười giờ, một tuần mười ngày, mỗi tháng mười tuần, một năm mười tháng. Thế là dài hơn hay ngắn hơn ở Trái Đất nhỉ?

Tôi thì mãi mê với máy móc dọc đường đi. Tất cả các việc đều do máy làm, từ xây dựng đến cắt tóc, tắm giặt,... Tôi thích nhất những chiếc ô tô vừa chạy vừa bay. Chúng hoạt động theo yêu cầu bằng giọng nói của chủ nhân. Tất nhiên, tôi chẳng ra lệnh được cho xe nào vì không cái nào thuộc sở hữu của tôi.

Cái gì cũng hấp dẫn cho tới khi chúng tôi thấy quá nóng bức. Ở Trái Đất, 30 độ chưa nóng lắm, nhưng ở đây oi bức lạ thường mặc dù có rất nhiều cây. Tôi lại gần một cây đại thụ. Thân to đồ sộ, gốc rễ xù xì, cành lá xanh tươi, nhưng càng lại gần càng nóng ran. Tôi sờ vào thân cây và chợt phát hiện ra đây cũng chỉ là cái máy mang hình cây. Chao ôi, tôi bỗng nhớ Trái Đất của tôi làm sao! Tôi thèm bóng cây râm mát với tiếng chim hót ríu rần làm sao! Bao giờ tôi mới được trở về?

(Theo Viết Linh)

Tới hệ mặt trời xa lạ’ - Kỳ thú và bất ngờ

